

คำพยานแห่งชีวิต

คำนำ

ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีโอกาสแบ่งปันคำพยาน ในชีวิตของข้าพเจ้าให้พี่น้อง เพื่อรับพระพรร่วมกัน มันเป็นเรื่องเหมือนกับการจุดประกายไฟเพื่อจะทบทวนความทรงจำของข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เพราะระยะเวลาในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้าได้ล่วงเลยมากกว่า 9 ปีแล้วแต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าพอจะแบ่งปันคำพยานชีวิตให้กับพี่น้องได้บ้างเล็กน้อย เพราะข้าพเจ้าถูกฝังไว้ในพระเยซูคริสต์แล้ว จึงไม่มีอะไรโดดเด่นในชีวิตของข้าพเจ้า ที่จะอวดอ้างได้เลย

ขอพระเจ้าอวยพระพรให้คำพยานนี้เป็นที่สร้างพลังจิตและเสริมพลังใจ ให้กับพี่น้องคริสเตียนทุกคน เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและตอบสนองพระกรุณาธิคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เอเมน.

สันติสุข เผ่าสวรรค์

7 กันยายน 1997

ชีวิตก่อนรับเชื่อพระเยซู

เท่าที่ข้าพเจ้าได้สืบเสาะเรื่องราวดูแล้วปรากฏว่า ตั้งแต่บรรพบุรุษมาตระกูลของข้าพเจ้าไม่เคยมีใครเป็นคริสเตียนแม้แต่คนเดียว เรียกว่าเป็นตระกูลที่ปฏิเสธพระเจ้ามาตลอด ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ข้าพเจ้าเกิดมาในครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ ข้าพเจ้าจึงถูกอบรมมโนสำนึกจากหลักคำสอนในศาสนาพุทธเรื่อยมา แต่ก็เป็นพุทธในระดับกลาง ๆ ไม่จริงไม่หย่อนเกินไป เช่นกับชาวพุทธทั่ว ๆ ไปในปัจจุบัน

ชีวิตของข้าพเจ้าล้มลุกคลุกคลานในการปฏิบัติธรรมตามคำสอนในพุทธศาสนาเรื่อย ๆ คือทำผิดมากกว่าทำถูก ทำชั่วมากกว่าทำดี แต่ก็ยังมีมโนธรรมอันหนึ่งในใจคอยเตือนให้ข้าพเจ้าเฝ้าระวังการประกอบกรรมดี ทำให้ข้าพเจ้าค่อย ๆ ประดับประดาชีวิตของตนเองมาจนเติบโต ภายใต้อาณัติของพระเจ้าเราอยากมีเพื่อนที่ดี อยากอยู่ในสังคมที่มีนิสัยที่อ่อนสุภาพ อยากมีชีวิตอยู่ในสังคมที่น่ารัก ดังนั้นชีวิตของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องโลดโผนโจนทะยาน หรือตื่นเต้นหวาดเสียวจึงไม่ค่อยมี ดูเหมือนเป็นชีวิตที่ค่อนข้างจะเรียบง่าย

ข้าพเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในต่างจังหวัดนานถึง 18 ปี แล้วเดินทางเข้ากรุงเทพฯซึ่งขณะนั้นกำลังอยู่ในวัยศึกษาคณะและได้เข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง ทำอยู่นาน 8 เดือน ก็ลาออก ต่อมาความผกผันของชีวิตได้นำข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในวงการสีกาก็ ทำงานรับราชการ ดำรงงานถึง 8 ปี (ระหว่างปี 2524-2531) ชีวิตในช่วงนี้ได้สอนให้ข้าพเจ้าเรียนรู้รสชาติของชีวิต เรียนรู้สังคม เรียนรู้โลกภายนอกได้กว้างขึ้น มันเป็นเรื่องที่สอนทั้งความดีและความชั่วให้ข้าพเจ้า อาชีพนี้ข้าพเจ้าได้ฝึกฝนเอาไว้มากกว่าไปถึงดวงดาวให้ได้ ถึงขนาดทำงานไปด้วยและสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งไปด้วย ตั้งใจว่าเมื่อเรียนจบแล้วก็จะสามารถสอบเทียบก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าขึ้นไปเรื่อย ๆ

แม้ข้าพเจ้าจะอยู่ในวงการตำรวจ ซึ่งจะต้องเรียนรู้ทั้งดีและชั่วเพื่อจะเป็นครูของโจรข้าพเจ้าก็พยายามที่จะกรองเอาบางส่วนที่จะนำชีวิตเข้าไปหาความสุขสงบ และสันติ ความเฝ้าระวังสังคมที่สงบและเพื่อนที่อ่อนสุภาพ ได้ดึงดูดข้าพเจ้าเข้าสู่สังคมของคนกลุ่มหนึ่งคือประมาณต้นปี 2529 ข้าพเจ้าได้เข้าไปเป็นสมาชิกของ "วัดสันติอโศก" ซึ่งเรียกกันในกลุ่มสมาชิกว่า "ญาติธรรม" วัดแห่งนี้มีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านมังสะวิรัติ งดเว้นจากการบริโภคผลผลิตทุกอย่างที่มาจากเนื้อสัตว์ ผู้ที่เป็นเจ้าอาวาสในวัดนี้คือ "ท่านโพธิรักษ์" หรือชื่อเดิมเมื่อเป็นนักแสดงละครทีวี คือ "รักษ รัชนีพงษ์" ที่นี่ถือว่าเป็นสำนักที่เจริญรอยตามพระพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัดแห่งหนึ่ง ชีวิตของข้าพเจ้าในช่วงนี้กำลังทำงานอยู่ที่แผนก 5 กองกำกับการ 2 กองปราบปราม หรือหน่วย "คอมมานโด" ของกองปราบปราม ทำงานไป เรียนไปและปฏิบัติธรรมไปด้วย ค่อนข้างจะขลุกขลักแต่ก็พออยู่ได้ เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปเป็นญาติธรรมในวัดแห่งนี้แล้ว ดูเหมือนตรงกับมโนธรรมภายในที่เฝ้าหา ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานไว้ว่าจะทำให้ดีปฏิบัติให้เคร่ง การปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าเริ่มต้นด้วยการรับประทานเนื้อสัตว์ให้น้อยลงจาก 3 มื้อเป็น 2 มื้อ โดยเอาอาหารมังสะวิรัติเข้ามาแทนที่ลดเนื้อสัตว์จาก 2 มื้อเป็น 1 มื้อ และจนเลิกได้ในที่สุด โดยนำอาหารมังสะวิรัติเข้ามาแทนที่ทั้ง 3 มื้อ ต่อหนึ่งวัน ซึ่งต้องใช้เวลาค่อย ๆ ทำตามลำดับจนร่างกายของเราสามารถยอมรับอาหารมังสะวิรัติได้ ตอนนั้นเราก็จะงดรับประทานผลผลิตที่มาจากสัตว์โดยสิ้นเชิง แม้กระทั่งน้ำปลา หรือน้ำมันจากสัตว์ ต่อมาก็จะปฏิบัติให้เคร่งขึ้นไปอีกระดับหนึ่งคือ ลดการรับประทานอาหารมังสะวิรัติลง จาก 3 มื้อเป็น 2 มื้อและเป็น 1 มื้อต่อวัน ชีวิตของข้าพเจ้าจึงดำรงอยู่ด้วยการรับประทานอาหารมังสะวิรัติวันละ 1 มื้อเท่านั้น โดยไม่มีอาหารอื่นจุกจิกเข้ามาแทรกเป็นของว่างอีกเลย ข้าพเจ้าปฏิบัติเช่นนี้อยู่ประมาณ 1 ปี และคงต้องปฏิบัติให้เคร่งครัดขึ้นไปเรื่อย ๆ ถึงขนาดตัดผมสั้นหรือโกนศีรษะและถอดรองเท้าเดิน และที่สลดปลาย ถึงขั้นสละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิต เป้าหมายในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นคือ สละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิต ขณะนั้นข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมยังไม่

ถึงขั้นนั้น แต่มีผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จักดี และในปัจจุบันก็เป็นที่รู้จักกันในท่ามกลางพี่น้องของเราด้วย ผู้นั้นคือ ร้อยตำรวจโทศักระพี จอมหงษ์ (ตำแหน่งปี 1996) ซึ่งเป็นตำรวจรุ่นเดียวกันและทำงานอยู่แผนกเดียวกันกับข้าพเจ้าและยังได้ปฏิบัติธรรมในสายเดียวกันด้วย จนเพื่อน ๆ พูดกันว่าข้าพเจ้ากับหมวดศักระพีนั้นเป็นบ้าเสียสติไปแล้ว (แต่รู้สึกว่าการจะเสียสติมากกว่าข้าพเจ้า เพราะเขาปฏิบัติได้มากกว่า) คือเขาปฏิบัติถึงขั้นโกนศีรษะและถอดรองเท้าเดิน

ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมเช่นนั้นอยู่นานประมาณ 1 ปี วันหนึ่ง ข้าพเจ้าไปพบญาติธรรมคนหนึ่ง เพื่อจะปรึกษาและขอคำแนะนำจาก เขาว่า "ข้าพเจ้ามีภาระมากเหลือเกิน ทั้งทำงานทั้งเรียนทำให้การปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าล่าช้ามาก ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าอยากจะตัด ฝ้ายโลกทิ้งทั้งหมดแล้วมุ่งปฏิบัติธรรมเพียงอย่างเดียวคงจะได้ผลดีกว่านี้มาก" ญาติธรรมผู้นั้นไม่กล้าที่จะตัดสินใจให้ข้าพเจ้าว่าจะกำหนดวิธีชีวิตอย่างไร ช่วงนั้นข้าพเจ้าุ่นวายใจเรื่องนี้อยู่หลายวัน จะทำอย่างไรดีและก่อนที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจกำหนดชีวิตของตนเองสละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิตนั่นเอง ก็มีผู้หนึ่งเข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้า "ผู้นั้นคือพระเยซูคริสต์"

กลับใจเชื่อพระเยซูได้อย่างไร

"บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข" (มัทธิว 11:28)

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าการศักระพีกับภรรยา กลับใจใหม่รับเชื่อพระเยซูคริสต์เมื่อไหร่ ข้าพเจ้าทราบแต่ว่าช่วงนั้นมีความกระวนกระวายภายในใจ เบื่อหน่ายชีวิตเดิมทน ทำอะไรก็ดูคาราคาซังไปหมด ยามเมื่ออ่อนกำลังรู้สึกว่าการหนีห่างชีวิตมันยาวไกลออกไปเรื่อย ๆ ช่วงที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมนั้น เคยถามตนเองว่า "หิวไหม..ก็หิวมาก ทรมานไหม..ก็ทรมานมาก เหนื่อยไหม..ก็เหนื่อยมาก" แต่ทำไมยังต้องก้มหน้าก้มตาทำต่อไป ทั้งที่ไม่มีคำสั่งสัญญาเลย แม้ท่านโพธิรักษ์ ก็เคยพูดให้ฟังว่า "ตัวท่านเองก็ยังไม่สำเร็จ ต้องปฏิบัติธรรมต่อไป และต้องทำให้มากขึ้นไปอีก" ข้าพเจ้ามองดูตัวเองก็รู้สึกสังเวชใจ เพราะยังยืนอยู่แค่ปลายแถว แล้วเมื่อไหร่จึงจะปฏิบัติได้เท่าท่านโพธิรักษ์ และเมื่อไหร่จึงจะปฏิบัติให้ได้มากยิ่งขึ้นกว่านั้น หลายคนอาจจะคิดว่าข้าพเจ้าทำไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติข้าพเจ้าทราบว่ายังกบพร่องอยู่มากและทำได้ไม่ถึง 100 % เต็ม ถ้าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ข้าพเจ้าคงต้องก้มหน้าก้มตาปฏิบัติต่อไปโดยไม่ต้องกำหนดเป้าหมายปลายทาง แต่ข้าพเจ้าทราบว่า มโนธรรมภายในของข้าพเจ้ายังหิวกระหายอยู่ เมื่อมองไม่เห็นเป้าหมายปลายทาง กำลังก็อ่อนล้า ต่อมาการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าก็ถดถอยลง ขณะเดียวกันแรงดูดฝ้ายโลกก็มากขึ้นข้าพเจ้าค่อย ๆ ไหลไปตามกระแสของโลกอย่างไม่รู้ตัวเพราะความเป็นใจจากสิ่งแวดล้อม แต่การรับประทานอาหารมังสะวิรัติก็ยังมีอยู่ปะปน และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือ ข้าพเจ้ากำลังพาตัวเองไปแสวงหาผลประโยชน์ และหมกมุ่นอยู่ในอบายมุขที่สนามม้าแห่งหนึ่ง

กระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้านั่งรับประทานอาหารอยู่ในสโมสรของกองปราบปรามโชคชัย 4 คุณอุดมลักษณ์ (ภรรยาหมวดศักระพี) ก็นั่งอยู่ใกล้ เมื่อเห็นข้าพเจ้าสั่งอาหารมังสะวิรัติมารับประทาน คุณอุดมลักษณ์ก็เริ่มฉายรัศมีของพระเยซูคริสต์ให้ข้าพเจ้าเห็นทันที ประการแรกเขาถามข้าพเจ้าว่า "ยังรับประทานมังสะวิรัติอยู่หรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "ยังรับประทานอยู่" และต่อจากนั้น เขาก็ตั้งต้นคุยและพูดชักชวนไล่เรียงกับข้าพเจ้า และดึงข้าพเจ้าเข้ามาถึงเรื่องพระเยซูคริสต์จนได้ ความรู้สึกของข้าพเจ้าตอนนั้นคือ พระเยซูคริสต์ไม่ได้อยู่ในสายตาของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าก็ยืนกรานอยู่คำเดียวว่า "ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี" ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก "ผู้ช่วย" เลย รู้จักแต่ "ผู้สอน" คือตามหลักคำสอนของศาสนาทั่วไป ดังนั้นจึงก้มหน้าก้มตาปฏิบัติตามคำสอนต่อไป ทั้งที่ไม่มีคำสั่งสัญญา และไม่มีหวัง

คำถามหนึ่ง ที่คุณอุดมลักษณ์ถามและทำให้สับสนใจของข้าพเจ้าคือ "เราจะไปสวรรค์ได้อย่างไร..? จะไปด้วยการปฏิบัติดีของเราเองหรือ..? และเราต้องปฏิบัติดีมากแค่ไหนจึงจะไปได้..?" ข้าพเจ้าก็ตอบได้ทันที พอนานเข้าก็กลายเป็นเสีย ๆ เคียง ๆ อ้อมแอ้มไปเรื่อยเพื่อรักษาศักดิ์ศรี แต่ภายในใจของข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดมาก เหมือนถูกแทงด้วยดาบ เพราะเหตุคำถามว่า "คุณจะไปสวรรค์ได้อย่างไร" เพราะนั่นคือเป้าหมายในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า จนมาถึงช่วงสุดท้ายที่คุยกัน คุณอุดมลักษณ์ได้พูดทั้งทำเอาไว้ให้ข้าพเจ้าได้คิดค่าหนึ่งว่า "พระเจ้ามีจริง...และพระเจ้ารักมนุษย์ทุกคน...และพระเจ้าก็รักคุณด้วย" แม้ว่าการคุยกันกับคุณอุดมลักษณ์ จะล่วงไปหลายวันแล้วก็ตาม แต่ประโยคที่เขาพูดกับข้าพเจ้ามันยังดังก้องอยู่ในใจของข้าพเจ้าตลอดเวลาว่า "คุณจะไปสวรรค์ได้อย่างไร..พระเจ้ามีจริงนะ.."ประโยคเหล่านี้มันคอยลบล้างจิตใจของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา

ประมาณ 1 อาทิตย์ผ่านไป ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรับประทานอาหารอยู่ในร้านเดิม มันเหมือนมีสิ่งหนึ่งคอยจัดเตรียมวันและเวลาดึงข้าพเจ้าให้มาพบกับหมวดศักระพีและคุณอุดมลักษณ์อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เปิดฉากดำเนินเขาบอกว่า "คุณเป็นผู้ปฏิบัติธรรมรับประทานอาหารมังสะวิรัติอยู่ดี ๆ ทำไม..? จึงกลับไปเชื่อพระเยซูและทานเนื้อสัตว์อีก เหมือนกับคนที่ลงมือทำแล้วไปไม่รอด (แท้จริงที่ข้าพเจ้าพูด เพราะไม่พอใจเรื่องที่เขาไปเชื่อพระเยซูมากกว่า) เขาไม่ตอบข้าพเจ้า แต่พยายามดึงข้าพเจ้าเข้าหาข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ การคุยกับหมวดศักระพีและคุณอุดมลักษณ์ครั้งนี้ จิตใจของข้าพเจ้าที่เคยหึงผยองก็อ่อนลงและค่อนข้างจะเปิดอกรับฟังคำพยานของเขาบ้าง สาเหตุสืบเนื่องมาจากคำพยานของคุณอุดมลักษณ์ ซึ่งเริ่มเกิดผลในใจของข้าพเจ้าแล้วนั่นเอง หมวดศักระพีได้ใช้พระคัมภีร์ข้อหนึ่งซึ่งเป็นที่จับใจข้าพเจ้ามากคือ มัทธิว บทที่ 11 ข้อ 28 "บรรดาผู้ทำงานเหน็ด

เหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” มันเหมือนแสงสว่างเปิดตาของข้าพเจ้าให้ค้นหาความจริงจากข้อนี้ เมื่อฟังพระคัมภีร์ข้อนี้แล้ว ข้าพเจ้า ถามทันทีว่า “เรา” ในที่นี้คือใคร...? และจะไปหาได้ที่ไหน...แสดงว่าผู้นี้ต้องมีชีวิตอยู่ใช่ไหม...? “หมวดศักระพีตอบทันทีว่า “เรา” ในที่นี้คือ “พระเยซูคริสต์” และเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่มีชีวิตอยู่ รู้สึกว่าพระคัมภีร์ข้อนี้จับใจข้าพเจ้ามากเพราะตรงกับชีวิตของข้าพเจ้าจริง ๆ ทำให้อยากรู้เรื่องมากขึ้น เพราะข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินกับการต่อสู้บนถนนแห่งชีวิต การตั้งอารมณ์ตายกับเนื้อหนัง การปฏิบัติธรรม การอดมื้อกินมื้อและการแสวงหาทางหลุดพ้นจากกิเลสบาปทั้งที่ไม่มีคำสัญญา ไม่มีความหวัง แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ฟังนั้นตอนปลายพระคัมภีร์ข้อนี้ดูเหมือนเป็นคำสัญญาว่า “เราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” คำนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นพระเยซูมีค่าในสายตาของข้าพเจ้าขึ้นมาทันที ตรงคำว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่” หมวดศักระพีได้ตอบคำถามของข้าพเจ้าหลายข้อและเป็นพยานเพิ่มเติมให้อีกนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้านั่งฟังเรื่องของพระเยซูนานที่สุด แต่คำพยานของเขาเหมือนชี้ให้ข้าพเจ้าพบทางเลือกใหม่ที่ดีกว่า ซึ่งดูมีชีวิต มีความหวังและมีคำสัญญา ช่วงสุดท้ายเขาได้เชิญชวนให้ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ข้าพเจ้าคิดว่ามันเร็วเกินไป ยอมรับว่าดีแต่ยังไม่กล้าตัดสินใจ เพราะใจหนึ่งก็กลัวจะถูกหลอกเหมือนกัน แต่หมวดศักระพีก็ยังไม่พยายามเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าตัดสินใจวันนั้น จนในที่สุดข้าพเจ้าขอเวลาพิสูจน์ 6 เดือน และจะให้คำตอบถ้าไม่จริงก็ยังไม่พอลงตัวได้ตั้งแต่วันนั้นมาคำพยานของเขาเริ่มเกิดผลในใจของข้าพเจ้าที่ละเล็กละน้อย ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริงและเป็นผู้สร้างโลก แสดงว่าพระเจ้าจะต้องเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด...แต่เราไม่เคยรู้จักพระเจ้ามาก่อนเลย...แต่ถ้ามีพระเจ้าจริง...เราจะปฏิเสธพระองค์หรือ..?” คำถามสุดท้ายในใจของข้าพเจ้าที่ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มแสวงหาพระองค์คือ “ถ้าพระเจ้ามีจริงพระองค์อยู่ที่ไหน...เราอยากจะทำอะไรกับพระองค์..?”

ข้าพเจ้าเริ่มแสวงหาพระเจ้าด้วยการไปร่วมประชุมกับหมวดศักระพีที่ คริสตจักรแบปติสตาตพรวัว และได้รับคำพยานเพิ่มเติมจาก อ.เจษฎา (ศิษยาภิบาล) หลายประการแต่ในใจก็ยังสงสัยอยู่ว่า “เราจะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร” จนกระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อไปวิ่งออกกำลังกายบนดาดฟ้าชั้น 5 ของอาคารที่พักอาศัย หลังจากวิ่งเสร็จจึงขณะที่ยืนทำกายบริหารอยู่นั้นข้าพเจ้ารู้สึกว้าอากาศตอนเช้าเย็นน่าจิตใจของข้าพเจ้าก็โปร่งสบาย สายตาก็เลื้อยไปเห็นดวงอาทิตย์ยามเช้าสีแดงระเรื่อเหมือนลูกโป่งลูกใหญ่กำลังลอยผ่านทิวไม้ขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะเดียวกับใจของข้าพเจ้าถามว่า “พระเจ้าสร้างโลกมีจริงหรือ..?” ด้วยความคิดและความรู้เป็นเหมือนเด็ก ๆ ข้าพเจ้าคิดในใจทันทีว่าเราจะก้มหน้าลงและอธิษฐานต่อดวงอาทิตย์นี้เพื่อเป็นพยานให้เรา และข้าพเจ้าได้ก้มหน้าอธิษฐานในใจว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริงขอให้ข้าพเจ้ารู้จักกับพระองค์” ข้าพเจ้าอธิษฐานสั้นๆ แล้ววันนั้นก็ผ่านไปโดยไม่เหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ายังปฏิบัติอยู่ก็คือไปร่วมประชุมนมัสการทุกวันศุกร์และวันอาทิตย์ตามปกติ เพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่ เวลาผ่านไปประมาณ 1 เดือนหลังจากที่ข้าพเจ้ารับคำพยานจากหมวดศักระพี ในวันอาทิตย์ต้นเดือนกันยายน 1988 (2531) ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าตั้งแต่วันนั้นอย่างเต็มใจโดยไม่สงสัยอีกเลย เพราะข้าพเจ้าคิดว่าเวลา 6 เดือนนั้น นานเกินไปสำหรับข้าพเจ้าที่จะรอ ข้าพเจ้าเชื่อในใจอย่างหนึ่งว่าคำพยานและพระวจนะของพระเจ้าค่อย ๆ งดงามขึ้นในใจของข้าพเจ้าจนเกิดผล แล้วความเชื่อจึงเต็มบริบูรณ์ในใจของข้าพเจ้า เหมือนเมล็ดพืชค่อย ๆ งอกขึ้นจากดินที่ละเล็กละน้อยจนเติบโตและเกิดผล ไม่มีนิมิตหรืออัศจรรย์ใด ๆ เป็นเครื่องจูงใจของข้าพเจ้าให้เชื่อพระเจ้าเลย แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยตา สัมผัสได้ด้วยมือกำลังเป็นเครื่องพิสูจน์ได้และเป็นจริง คือสรรพสิ่งในโลกกำลังเป็นพยานถึงการทรงสร้างของพระเจ้า และโดยเฉพาะสิ่งที่มีชีวิตถ้าเขาพูดได้คงจะตะโกนบอกมนุษย์แล้วว่า “ข้าพเจ้ามิได้เกิดจากก้อนหินหรือก้อนดินที่ไม่มีชีวิต” แต่มีผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของการสร้างชีวิต คือผู้ที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูคริสต์ เพราะเชื่อว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก เป็นพระเจ้าองค์เดียวที่มีชีวิตอยู่ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยคนบาปให้รอดจากนรก และเป็นผู้ประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่มนุษย์ทุกคน ตามพระสัญญาของพระองค์

ชีวิตที่ถูกสร้างใหม่

หลังจากที่ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูแล้ว ข้าพเจ้าเหมือนได้เกิดใหม่ ถูกสร้างให้เป็นคนใหม่ เมื่อถ่อมใจลงยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า เกิดความอัศจรรย์แตกต่างจากชีวิตเก่าโดยสิ้นเชิง ชีวิตของข้าพเจ้าเปี่ยมล้นไปด้วยความปิติยินดี ความสุขและความรักของพระเจ้า ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าแสวงหาช่องทางที่จะเข้าสนิทอยู่ในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น โดยการไปร่วมประชุมนมัสการ อ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานอยู่เสมอ

โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ชีวิตของข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้นมาใหม่ที่ละเล็กละน้อย มีหลายสิ่งที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังในตอนต้นแล้วว่า หลังจากการปฏิบัติธรรมได้เสื่อมถอยลงจนกระแสนองโลกดูข้าพเจ้าให้จมลึกลงในความบาป และที่เลวร้ายที่สุดคือพาชีวิตเข้าไปหมกหมุ่นอยู่ในสนามม้าแห่งหนึ่ง โดยเริ่มต้นจากการไปรักษาความปลอดภัยร่วมกับเพื่อน ๆ หนักเข้าก็ถึงขนาดแสวงหาผลประโยชน์จากสนามม้าด้วยการเก็บโต๊ะเถื่อน และถึงขนาดลงมือเล่นพนันม้าด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นการเล่นที่ฉกาจฉกรรจ์ทีเดียว เพราะเป็นแหล่งมหาอบายมุขแห่งหนึ่ง ตอนเย็นออกจากสนามม้าก็จะพากันไปดื่มเหล้า เคล้านารี มันเป็นความบาปที่ต่อเนื่องแบบครบวงจรจริง ๆ ซึ่งเป็นชีวิตอีกฉากหนึ่งของข้าพเจ้าที่กำลังดำดิ่งลึกลงไปสู่ความชั่วและความเลวแบบหาที่สุดมิได้ ซึ่งจะหาใครจุดขึ้นมาก็ยากเกินกำลัง แต่หลังจากรับเชื่อพระเยซูแล้วเสาร์แรกข้าพเจ้าก็ยังไปสนามม้าเหมือนเดิม แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้าคือ จิตใจของข้าพเจ้ากระวนกระวายไม่มีความกระหายอยาก

เหมือนคราวก่อน ๆ อีกเลย มีหน้าซ้ำขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินอยู่ในแหล่งอบายมุขนั้น เหมือนมีสายตาของใครสักคนคอยเพ่งมอง ข้าพเจ้าตลอดเวลา จนข้าพเจ้ารู้สึกอายและกลัวต่อสายตาคนในที่คอยเพ่งมองอยู่ ในทันทีนั้นจึงเกิดคำถามขึ้นมาในใจของข้าพเจ้าว่า "ทำไม...เราต้องมาเดินอยู่ในสถานที่แห่งนี้" นั่นเป็นวันที่ข้าพเจ้าทุกข์ใจที่สุดตั้งแต่เคยเข้าสนามม้ามา ความทุกข์นั้นมีมากจนเป็นแรงผลักดันใจออกจากแหล่งอบายมุขนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วว่าจะไม่ไปสนามม้าอีก จึงบอกเรื่องนี้กับหัวหน้ากลุ่มว่า "ผมจะไม่ไปสนามม้าอีก" โดยให้เหตุผลง่าย ๆ และตรง ๆ ว่า "เพราะผมเชื่อพระเยซูแล้ว" แต่มีเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าอย่างรุนแรงว่า "เองจะบ้าหรือยัง...เงินเก็บกินเปล่า ๆ กลับไม่เอา คนอื่นเขายังไม่มีโอกาสเหมือนแกเลย" ข้าพเจ้าตอบง่าย ๆ และตรง ๆ อีกว่า "เราเชื่อพระเยซูแล้วพระองค์สอนว่า...ให้ทั้งความบาป เราคิดว่าไม่ไปดีกว่า" เพื่อนคนนั้นโมโหข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเอ่ยชื่อของพระเยซู แล้วพูดด้วยอารมณ์เสียใส่ข้าพเจ้าว่า "แกทำยังไงจะเป็นตำรวจได้ไงอย่างแกนี่ต้องไปเป็นควายโน้นไป" ข้าพเจ้าร้อนรนไปทั้งตัว สือกทันทีกับประโยคที่เขาพูด มันเจ็บปวดเข้าไปถึงหัวใจ แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าปิดปากเงียบและไม่ได้พูดตอบโต้กับเขาก่อนต่อไป ในขณะที่เขาเดินจากไปข้าพเจ้านั่งลงด้วยน้ำตาคลอและพูดกับตนเองว่า "ทำไม...เพื่อนที่สนิทกันจึงพูดรุนแรงกับข้าพเจ้าเช่นนี้" ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าไม่ไปสนามม้าอีกเลย และมันได้กลายเป็นอดีตที่ขมขื่น และกลายเป็นความขยะแขยงของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว

ช่วงหนึ่งในชีวิตรับราชการ ข้าพเจ้าได้ติดตามคลุกคลีอยู่กับเจ้านายคนหนึ่งนานถึง 6 ปี คือ พันตำรวจโทจรศักดิ์ เกรียงศักดิ์พิชิต (ตำแหน่งขณะนั้น) ซึ่งเป็นนายตำรวจคนสนิทของพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ขณะนั้นท่านดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัชมன்றิ ข้าพเจ้าจึงกลายเป็นคนเข้าออกในบ้านสี่เสาเทเวศน์ได้ (บ้านพักรับรองนายกรัชมன்றิ) งานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบคือรับโทรศัพท์หน้าห้องเจ้านายคนนั้น วันหนึ่งท่านเดินเข้ามาในห้องเพื่อจะพักผ่อนและได้สั่งข้าพเจ้าว่า "ถ้ามีคนโทรมาหาบอกว่าไม่อยู่นะ" ข้าพเจ้าตอบรับแต่ขณะเดียวกันก็หนักใจมากเพราะตัวเขาอยู่ แต่ถ้าบอกว่าไม่อยู่เราก็ต้องโกหก ถ้าเป็นก่อนรับเชื่อพระเยซูข้าพเจ้าก็พูดได้อย่างคล่องปาก แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าสอนให้พูดความจริง จะทำอย่างไรดี เหตุการณ์ต่าง ๆ ดูเหมือนกำลังดึงข้าพเจ้าเข้าสู่การทดลอง ลักครุใหญ่ ๆ ก็มีเสียงโทรศัพท์เข้ามาและเสียงจากโทรศัพท์นั้นบอกว่า "ขอเรียนสายสารวัตรจรศักดิ์คะ" ข้าพเจ้าอีกอึกอยู่พักหนึ่งแล้วพูดว่า "กรุณารอสักครู่ครับ" แล้วข้าพเจ้าก็เดินไปเรียกเพื่อนอีกคนหนึ่งแล้วบอกว่า "เขาขอเรียนสายสารวัตรช่วยบอกเขาด้วยเพราะท่านกำลังพักผ่อนอยู่" เพื่อนคนนั้นมองหน้าข้าพเจ้าแบบงง ๆ เขารู้ตัวดีว่าจะพูดอะไร แล้วเขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพูดว่า "สารวัตรไม่อยู่ครับ" แล้วเขาก็วางโทรศัพท์ลง ช่วงนั้นข้าพเจ้ากลัวและผวาทุกครั้งที่มีเสียงกริ่ง..โทรศัพท์ เพราะมันยังไม่สิ้นสุดการทดลอง ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจมากเพราะถ้าต้องผวาเสียงโทรศัพท์และคอยหลบ ๆ เลี่ยง ๆ แบบนี้สักวันคงจะพ่ายแพ้และยอมโกหกแน่นอน คิดในใจว่าไม่ชอบให้ใครมาสั่งให้เราโกหกเลย เย็นวันนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจเข้าไปคุยกับเจ้านายคิดในใจว่าเป็นไงเป็นกัน แล้วพูดกับท่านว่า "สารวัตรครับ เดี่ยวนี้ผมเชื่อพระเยซูและเป็นคริสเตียนแล้ว พระเจ้าสอนมาให้พูดตรงไปตรงมาผมจึงไม่ยอมโกหก ผมคิดว่าที่สารวัตรให้ผมพูดโกหกเวลารับโทรศัพท์นั้นผมไม่ค่อยสบายใจเลย" ข้าพเจ้าคิดในใจว่า "เขาคงจะตะเพิดเราออกไปจากห้องแน่นอน" แต่ท่านกลับเงยบ่าทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ว่า "โกหกนิดหน่อยไม่ได้หรอก" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่ได้ครับ" เขาไม่พูดอะไรต่อไป และตั้งแต่วันนั้นมาเจ้านายคนนั้นไม่เรียกชื่อของข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่เขาเรียกข้าพเจ้าว่า "บาทหลวง" จนเพื่อน ๆ ก็พลอยเรียกข้าพเจ้าว่า บาทหลวงไปด้วย จนกลายเป็นเรื่องตลกไป เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน เข้าของวันอาทิตย์ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าอาบน้ำเตรียมตัวจะไปร่วมประชุมนมัสการพระเจ้า ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะขออนุญาตสารวัตรก่อนออกจากบ้าน จึงพูดว่า "สารวัตรครับ วันนี้ผมจะขออนุญาตออกไปข้างนอก จะไปประชุมนมัสการพระเจ้า" แต่เจ้านายเขาตอบด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวว่า "อะไรกัน..หยุดบ้างไม่ได้หรือไง จะไปอะไรกันหนักหนาทุกอาทิตย์" เขาพูดสั้น ๆ แต่น้ำเสียงนั้นทำให้ข้าพเจ้าทราบว่าเขาไม่อนุญาต ข้าพเจ้าไม่ตอบอะไรและได้เดินกลับไปห้อง เวลาผ่านไป 9 โมง และ 10 โมง ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกาคิดในใจว่า ขณะนี้พี่น้องกำลังเริ่ม ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ข้าพเจ้านั่งลงอธิษฐานกับพระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าอยากไปร่วมประชุมแต่ไปไม่ได้" แล้วน้ำตาก็ไหลพรากออกมาข้าพเจ้านั่งร้องไห้อยู่คนเดียวในห้องนั้น แม้อาทิตย์นั้นจะพลาด ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาจะเข้าร่วมประชุมอีก แต่เป็นที่แปลกใจว่าอาทิตย์ต่อ ๆ มาไม่เคยมีปัญหาเช่นนั้นอีกเลย

หกเดือนผ่านไป หลังจากที่ข้าพเจ้าต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแม้ว่าจะต้องเผชิญอุปสรรคหลายอย่าง แต่พระเจ้าก็ยังทรงชูกำลังให้ผ่านพ้นปัญหาเหล่านั้นมาได้ โดยอาศัยความเชื่อ และความแน่ใจในพระสัญญาของพระองค์ โดยเฉพาะพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ และยังมีคำเทศนา ที่ช่วยชูใจของข้าพเจ้า แม้มากายภายนอกจะถูกดูหมิ่น แต่จิตใจภายในยังสดใสและมีสันติสุข ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้อ่านเจอคำอุปมาของพระเยซูเรื่องผู้ว่านพืช พระองค์ตรัสว่า "ส่วนพืชที่หวานตกที่ดินดีนั้น ได้แก่ผู้ที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง" (มัทธิว 13:23) ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานขอพระเจ้าว่า "ขอให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนดินดีที่จะเกิดผลร้อยเท่า" ต่อมาไม่นานข้าพเจ้าได้รับการดูแลจากพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ให้ถวายตัวรับใช้พระเจ้า ขณะนั้น ดูเหมือนกับเกิดมีภาระอย่างหนึ่งขึ้นมาในใจของข้าพเจ้าว่า มีคนจำนวนมากที่อยากไปสวรรค์แต่ไม่มีคนไปประกาศเรื่องพระเยซูกับเขาเหล่านั้นเลย ประสบการณ์ในการทรงเรียก ที่ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจก็คือ เมื่อได้ยินเสียงเรียกเช่นนั้นก็เกิดการต่อสู้กัน ระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ทันที เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้คือ

เนื้อหนังต่อสู้ว่า "คนอื่นก็มีให้เขาไปเถอะ"

พระวิญญูณบรสิสุทธิ์ว่า "เจ้ารู้จักความจริงอยู่แล้ว ไม่ต้องรอคนอื่นหรอก"

เนื้อหนังต่อสู้ว่า "ข้าพเจ้าไปคนเดียวไม่ได้หรอก เพราะข้าพเจ้าไม่มีเพื่อน ข้าพเจ้ารักเพื่อน"

พระวิญญาณตรัสว่า "เราจะสถิตอยู่กับเจ้าเสมอไปเป็นนิรันดร์ที่จะสิ้นโลก"

เนื้อหนังก็ยังต่อสู้ไปต่าง ๆ นานา เช่น ข้าพเจ้าไปไม่ได้หรอก ข้าพเจ้าเป็นตำรวจ..! ข้าพเจ้ากำลังเรียน พอเรียนจบข้าพเจ้าก็จะเป็น นายตำรวจแล้ว..! ข้าพเจ้ามีคุณพ่อ คุณแม่และพี่น้อง คอยเฝ้าดูความสำเร็จในหน้าที่ราชการของข้าพเจ้าอยู่..! แล้วพระวิญญาณ ตรัสสั้น ๆ กับข้าพเจ้าว่า "ถ้าเจ้าอยากเกิดผลร้อยเท่า เจ้าจะต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ แล้วตามเรามา"

ข้าพเจ้าไม่ตอบพระวิญญาณอีกต่อไป แต่กำลังคิดไตร่ตรองอยู่ในใจ เกี่ยวกับฐานะที่พระเจ้าทรงเรียกคือ "ทูตของพระเจ้า" ข้าพ-
เจ้าคิดว่าเราต้องลาออกจากการงาน ไม่มียศ ไม่มีเกียรติ ต้องยอมทิ้งทรัพย์สินสมบัติในโลก (เหมือนคนที่ตายจากโลกนี้แล้ว) ข้าพเจ้า
กำลังถามตัวเองว่ายอมรับฐานะที่พระเจ้าทรงเรียกนี้ได้หรือ..? ไหนจะถูกกดดันจากคุณพ่อ คุณแม่และพี่น้อง ที่กำลังรอดูความ
สำเร็จในชีวิตของเราข้าพเจ้าคิดใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่ถึง 3 วัน กลางคืนนอนไม่หลับก็อ่านพระคัมภีร์บ้าง อ่านเนื้อเพลงในหนังสือ
เพลงชีวิตคริสเตียนบ้าง (เพราะขณะนั้นยังร้องเพลงไม่ค่อยได้) ข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษาเรื่องนี้กับใครเลย เพราะเกรงว่าจะเป็นอุป-
สรรคในการตัดสินใจของข้าพเจ้าหลายวันผ่านไป ในคืนวันศุกร์หลังจากประชุมนมัสการเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้พูดกับอาจารย์ฟิลิป
โป๊ป และอาจารย์เจษฎา ว่า "ผมจะถวายตัวรับใช้พระเจ้า" อาจารย์ทั้งสองทำท่าทางประหลาดใจ และท่านได้แนะนำให้ข้าพเจ้ารอ
คอยดูน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งเป็นการเตรียมชีวิตเพื่อเตรียมตัวเป็นผู้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลา ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะต้องรอไป 1
ปีหรือ 2-3 ปี

หลังจากนั้นไม่กี่วัน พี่สาวได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า

พี่สาวถามว่า "เธอสบายดีไหม..?"

ข้าพเจ้าตอบว่า "สบายดี มีอะไรหรือ..?"

พี่สาวบอกว่า "เมื่อคืนพี่ฝันว่ามีผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดสีขาวมาหาพี่และบอกว่า เขาจะขอเธอไป และพี่ก็ถามว่า จะขอไปไหน ชายชุด
ขาวตอบว่า "ไม่ต้องกลัว เพราะน้องชายจะได้สิ่งที่ดีกว่าที่เขาทำอยู่"

ข้าพเจ้าถามว่า "ชายชุดขาวนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร"

พี่สาวตอบว่า "ในความฝันรู้สึกกลัวผู้ชายคนนั้นมากจนไม่กล้ามอง จึงได้แต่ก้มหน้าพูดเลยไม่ทันเห็นหน้า แต่น้ำเสียงของผู้นั้นดู
เหมือนเป็นคนใจดีและมีอำนาจมาก" พี่สาวพูดต่อไปว่า "พี่กลัวจะมีเหตุร้ายกับเธอจึงรีบโทรมาถามดู" ข้าพเจ้าเข้าใจทันทีว่าการ
ลำแตงนั้นคืออะไร แต่ข้าพเจ้าไม่ได้บอกพี่สาวให้ทราบที่ข้าพเจ้าถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ลาออก
จากราชการตำรวจ ข้าพเจ้าทราบดีว่าถ้าบอกพี่สาว เขาจะต้องพาครอบครัวและญาติพี่น้องมาขัดขวางข้าพเจ้าอย่างแน่นอน

เวลาผ่านไปอีก 6 เดือน รวมอายุฝ่ายจิตวิญญาณของข้าพเจ้าได้ประมาณ 12 เดือน อาจารย์ฟิลิป โป๊ป พูดกับข้าพเจ้าว่า "คุณ
พร้อมหรือยัง" ข้าพเจ้าถามว่า "พร้อมอะไรครับ" ท่านพูดต่อว่า "พร้อมที่จะลาออกจากการงานมารับใช้พระเจ้าเต็ม เวลา" ข้าพเจ้า
ตอบทันทีว่า "พร้อมแล้วครับ" ขณะนั้นเป็นต้นเดือนตุลาคม 1989 ข้าพเจ้าจัดการเขียนใบลาออกทันที ถือหนังสือเดินเรื่องด้วย
ตัวเองเพื่อให้เสร็จเร็วที่สุด ข้าพเจ้าต้องเดินฝ่าพายุเสียงครหาของเพื่อนตำรวจด้วยกัน ซึ่งก็ว่า "ข้าพเจ้าเป็นบ้าบ้าง โง่บ้าง งามาย
บ้าง เพราะข้าพเจ้าบอกเหตุผลการลาออกกับเขาตรง ๆ ว่าจะลาออกไปประกาศเรื่องของพระเยซู และประมาณปลายเดือนตุลาคม
1989 (2532) คำสั่งให้ "สิบตำรวจโทอิทธิพล ศรีพรหม" ออกจากราชการตำรวจตามใบลาออกก็อนุมัติออกมาเรียบร้อย ข้าพเจ้า
จำได้ว่า วันนั้นข้าพเจ้าถือใบอนุญาตเดินตัวปลิวออกจากกองบังคับการกองปราบปราม และได้กราบลานายเก่าที่เคยร่วมทุกข่วม
สุขกันมานานถึง 6 ปี ซึ่งเขาก็รู้สึกเสียใจและเสียดายคนที่เคยทำงานร่วมกันและคงไม่มีโอกาสได้ร่วมงานกันอีก หลังจากวันนั้น
ข้าพเจ้าพร้อมที่จะบอกคุณพ่อ คุณแม่และญาติพี่น้องทุกคนว่าข้าพเจ้าได้ลาออกจากราชการและถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
เต็มเวลาแล้ว และข้าพเจ้าพร้อมที่จะก้มหน้ารับฟังการระบายอารมณ์ของทุกคนที่ได้ยินข่าวนี้จากข้าพเจ้า และแน่นอน มันเป็น
รสชาติของชีวิตที่เข้มข้นจริง ๆ โดยเฉพาะการระบายอารมณ์จากคุณพ่อคุณแม่ แต่ทุกสิ่งก็ค่อย ๆ ผ่านไปด้วยดี โดยการทรงนำของ
พระเจ้ามาถึงตรงนี้ ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง ซึ่งพระองค์ตรัสว่า

"ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่าพวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มี
น้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย และได้
ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่า
ไร้สาระ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อมีให้มนุษย์สักคนหนึ่งรอดต่อพระเจ้าได้" (1 โครินธ์ 1:26-29)

ข้าพเจ้าจึงมิใช่ภานะที่ถูกต้องแต่อย่างใดเลย เพราะก่อนรู้จักพระเจ้าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่โลกปฏิเสธแล้ว และสังคมก็
ประณาม เป็นผู้ที่ต่ำต้อย แต่เมื่อรู้จักพระเจ้าแล้ว พระองค์ต่างหากเป็นผู้ที่รับข้าพเจ้า ด้วยพระคุณอันบริบูรณ์เหลือล้น ทรง
สร้างข้าพเจ้าให้เป็นคนใหม่ มีความหวังใหม่ พระเจ้ากำลังลงมือเรา ถ้าเรากลับปฏิเสธโลกนี้ เราก็จะถูกตบแต่งให้เป็นภานะที่ออก
หน้าออกตาของพระองค์

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ เป็นเวลา 9 ปีแล้ว ที่ชีวิตของข้าพเจ้าได้ฝังรากลงในพระเยซูคริสต์ ปัจจุบันเป็นศิษยาภิบาลอยู่ที่
“คริสตจักรแบ็ปติสโคราช” สมรสแล้วกับ คุณลัดดาวรรณ ฉลาด มีลูกสาวหนึ่งคนคือ เด็กหญิงเอสเธอร์ เผ่าสวรรค์ (น้องอุ๋ง)
ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ที่ทรงถ่อมพระองค์ลงมา แกรับความบาปของโลกและทรง
ยอมตายบนไม้กางเขน เพื่อช่วยเราให้พ้นจากความบาปและความตายในบึงไฟนรก ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงนำเรา และพระองค์
ทรงสอนให้เราก้าวเดินตามพระองค์ที่ละก้าวจนกระทั่งถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา เอเมน.

**“จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับพระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะ
ทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าราบรื่น อย่าคิดว่าตนฉลาด จงยำเกรงพระเจ้าและหนีจากความชั่วร้าย” (สุภาษิต 3:5-7)**